

Volg onze Israël reizigers dag op dag... (deel 2)

Elke avond zal hieronder een kort verslag van de voorbije dag bijgeschreven worden.

Vrijdag 2 december 2011

Na een goede nachtrust in het Gate hotel in Jeruzalem en een stevig ontbijt hadden we om 8u afgesproken met onze gids Chanan en chauffeur Asher om aan een nieuwe dag in Het Beloofde Land te beginnen. Op het programma hadden we gelezen dat er vandaag een bezoek aan Jeruzalem en Bethlehem gepland was en zo gebeurde het ook.

Net voor het binnenrijden van de oude stad zagen we 'waarschuwborden' in verband met de 'getolereerde' kledij. We reden eerst naar de Olijfberg, maar daar moesten we jammer genoeg rechtsomkeer maken omdat er een ongelooflijke file van bussen stond aan te schuiven op de berg en om de rest van ons programma niet in het gedrang te brengen. Om dit te zien zullen we dus nog eens moeten terugkeren.

De bus zette ons af aan de Mestpoort, één van de zeven toegangswegen tot de oude stad van Jeruzalem. Er was er vroeger nog ééntje, de Gouden Poort, maar die is door de Islamgelovigen dichtgemetseld omdat de Joden geloven dat de Messias langs deze poort de stad weer zal binnen komen en dat willen zij ten allen tijden vermijden. Misschien moeilijk voor ons om te begrijpen, maar toch is het zo. We komen de stad dus binnen in de Joodse wijk en als eerste zien we de westelijke steunmuur, het enige authentieke overblijfsel van het tempelcomplex ten tijde van koning Herodes de Grote. Wij kennen deze muur onder de naam, De Klaagmuur. Deze muur is het symbool van de joodse identiteit en het is de heiligste gebedsplaats voor gelovige joden. Opmerkelijk is wel dat vrouwen en mannen worden gescheiden en apart 'hun beklag' moeten doen aan de muur. Ook wij mochten even ons 'beklag' gaan doen tegen de muur, maar de mannen moesten wel een keppeltje op hun hoofd zetten. Ik moet ook toegeven dat dit toch wel iets apart is om van zo dichtbij mee te kunnen maken. Onze meisjes konden het echter niet laten om toch eens over het muurtje te komen piepen.

We liepen vervolgens verder door naar de Moslimwijk, waar we aan statie 3 op de Via Dolorosa kwamen en die verder afwandelden tot in de Christelijke wijk en vervolgens de Armeense wijk. De straatjes zijn eigenlijk omgebouwd tot een soort Soeks waardoor je het gevoel krijgt dat je door een groot winkelcentrum aan het wandelen bent. Eigenlijk allemaal nogal vrij commercieel opgevat en het is onder deze omstandigheden toch wel moeilijk om je de situatie van destijds zoals ze beschreven staan in de Bijbel te kunnen voorstellen. We verlieten de stad door de Jaffa poort . Deze poort is smal en hoekig om te voorkomen dat veel vijanden tegelijk de stad konden binnendringen. Maar in 1898 moest een deel van de verdedigingsmuur tussen de poort en de citadel afgebroken worden om voor de Duitse keizer Wilhelm II en zijn ruiters een vrije ruimte te creëren. De Britse generaal Allenby toonde in 1917 meer respect voor de Heilige Stad, hij steeg van zijn paard en betrad de stad te voet.

Tijdens deze doortocht bezochten we de Kerk van het Heilig Graf, waar de zalving is gebeurd en ook waar Jezus begraven ligt.

De lunch kregen we in de kibboets Ramat Rachel, wat eigenlijk ook een hotel is. Het was een self service restaurant waar we uit verschillende vleessoorten konden kiezen.

Na de lunch namen we afscheid van onze gids, want Joden mogen Bethlehem niet binnen. Bethlehem in ligt namelijk in Palestijns gebied, achter de scheidingsmuur die men nog volop aan het bouwen is en nu reeds meer dan 500km lang is om te eindigen op ongeveer 650km.

In Bethlehem kregen we dus een andere gids en chauffeur en we bezochten we naast de souvenirshop ook de Geboortekerk en de Geboortegrot met de zilveren ster die op de juiste plaats van de Geboorte is aangebracht. De Geboortekerk wordt gezamenlijk beheerd door de Grieks-orthodoxe kerk, de Armeense kerk en de Franciscanen. Een prachtig complex waar men eigenlijk wel een paar uur zou kunnen rondlopen, maar die tijd hebben we jammer genoeg niet.

We waren net op tijd klaar met de rondleiding zodat we amper een klein half uurtje verloren aan de grensovergang en dit omdat er een vijftal personenwagens net voor ons waren. Stel je voor dat hier dan ook nog eens een 30-tal bussen hadden gestaan. Ik wil er niet aan denken. Doordat we dus snel de grens over waren, waren we ook vlugger in het hotel en konden we een paar uur extra relaxen. Om half vier begon de Sabbat (= zondag bij de Joden) en dat zouden we geweten hebben. Tijdens het eten was het bij hen een waar feest. Luidop zongen ze liederen en iedereen mocht het horen (of je dat nu graag wou of niet, daar trokken ze zich niets van aan). In elk zaaltje van het hotel, zelfs tot in de lobby, waren de tafels feestelijk gedekt. En de Joden...zij vierden hun Sabbat.

Ik ga nu ook mijn Sabbat nemen en proberen wat te slapen, want morgen staat er nog een laatste leuke dag op het programma...De Dode Zee. De zwemshort en handdoek ligt al klaar. Voor jullie is het dus al uitkijken naar de mooie foto's bij het verslag van morgen. ☺

Zaterdag 3 december 2011

Voor ik begin, even mijn excuses dat het verslag een beetje later dan normaal online staat, maar gisteravond mocht natuurlijk ook uw verslaggever niet ontbreken tijdens de viering van de 'laatste avonddrink' in de Heilige Stad en omdat het al een beetje te laat was deze nacht, is het verslag pas deze morgen om de website geplaatst. ☺

Deze morgen reden we van west naar Oost Jeruzalem en reden voorbij het stadhuis dat vlak op de grens gelegen is. In de muren van het stadhuis kan je nog de kogelgaten zien in de gevel, de herinnering aan de onrust die hier in de jaren 70 is geweest.

Omdat we gisteren wegens de grote file niet tot boven op de Olijfberg waren geraakt hebben we dat deze morgen maar gedaan. Het is vandaag Sabbat, dus de Joden mogen niets doen en dat nemen ze echt letterlijk. Er rijden dus amper auto's door de straten waardoor we snel en makkelijk op onze bestemming aankomen en een prachtig uitzicht hebben op de stad Jeruzalem. Het enige wat we af en toe zagen was een ultra orthodoxe Jood die op weg was (te voet) naar de synagoge.

Nu ik het toch over de Sabbat heb, even een anekdote uit het hotel. De Joden mogen dus niets doen, dus ook niet op het knopje in de lift drukken om naar een bepaalde verdieping te gaan. Wat hebben ze hier op gevonden? Wel de lift stopt automatisch op elke verdieping en de deur gaan ook automatisch open. Maar er is ook een lift voor de niet-Joden, die mogen zelf op het knopje duwen en rechtstreeks naar de juiste verdieping gaan. Het is dus een kwestie van in de juiste lift te stappen ☺. En zo hebben ze voor elk ongemak wel een oplossing bedacht. Een Jood die rookt, mag zelf z'n sigaret niet aansteken met een lucifer of aansteker, maar als iemand anders (een niet gelovige dus) voor hem het vuur maakt, mag en kan hij toch roken.

Van op de Olijfberg vertrekken we richting Massada maar passeren onderweg eerst de Dode Zee, een afstand van 50km met en een hoogteverschil van 1200m want Jeruzalem ligt op 800m boven de zeespiegel en de Dode Zee ligt op 400m onder de zeespiegel en is op het diepste punt 400m diep.

Op deze weg kunnen we links en rechts enkele Bedoeïenen dorpjes zien, waar de mensen tot op de dag van vandaag nog steeds in tenten of zelf in elkaar geknutselde barakken wonen.

Net voor we aan de Dode Zee aankomen zien we rechts van ons de stad Jericho liggen, de oudste ommuurde stad ter wereld. Onze tijd is echter te beperkt om deze stad te bezoeken, dus we laten ze maar liggen en rijden verder tot we uiteindelijk de Dode zee in het visier krijgen.

We stoppen eerst nog even bij de fabrieken van AHAVA (wat niet meer dan 'liefde' betekent). In deze fabriek worden alleen verzorgingsproducten gemaakt met mineralen die ze winnen uit het water van de Dode Zee. Vervolgens worden deze producten uitgevoerd over de hele wereld. Onder de dames in het gezelschap is deze naam inderdaad wel bekend.

In Massada nemen we de kabellift tot boven waar we de restanten van de paleizen van Herodes de Grote op een uitspringend rotsplateau met een oppervlakte van 600m bij 240m op een hoogte van 430m boven de Dode Zee. Zelf is Herodes nooit op de berg geweest. Een indrukwekkende site is dit en alweer een hoogtepunt van onze reis. De film Masada met in de hoofdrol Peter O'Tool is volledig gebaseerd op wat er zich hier heeft afgespeeld. Als ik binnenkort deze film nog eens bekijk, zal ik er ongetwijfeld op een andere manier naar kijken als dat ik voorheen heb gedaan. Want nu we hier boven stonden en wetende wat en hoe ze het hebben klaargespeeld om de berg weer in te nemen... Een ongelooflijk stukje ingenieurswerk moet dat geweest zijn, toen 2000 jaar geleden de Romeinen de vesting weer heroverden van de Joden. Maar de Joodse leider Eleazar Ben Yair had z'n volgelingen kunnen overhalen dat 10 mannen werden uitgekozen om iedereen te doden zodat vrouwen niet verkracht zouden worden door de Romeinen en de kinderen geen kennis hoefden te maken met de slavernij. Zo gebeurde het ook en de Romeinen konden zich niet verheugen over de ondergang van hun vijanden, zij konden zich enkel verbazen over de moed die de 960 mensen hadden betoond.

Na het bezoek aan Massada rijden we naar Qumran waar de Dode Zee-rollen zijn gevonden. De **Dode Zee-rollen** omvatten een collectie handschriften van meer dan 900 documenten, inclusief ruim 200 handschriften van de Hebreeuwse Bijbel, de Tenach (het Oude Testament). Ze werden ontdekt tussen 1947 en 1956 in elf grotten in de buurt van de nederzetting van Qumran, een plaats aan de noordwestkust van de Dode Zee, ongeveer 12 kilometer ten zuiden van Jericho. De handschriften zijn geschreven in de Hebreeuwse, Aramese en Griekse taal. Ze dateren uit de periode ca. 250 vóór Christus tot ca. 50 na Christus. Waarschijnlijk zijn ze rond 68 na Chr. verstopt in de grotten. Ze werden in Nederland vertaald. Wij bezoeken deze site echter niet, maar nemen hier wel onze middagmaaltijd.

De laatste stopplaats van onze trip was de Dode Zee. Uit alle reisgidsen en vroeger op school hadden we geleerd dat je in de Dode Zee niet kan verdrinken omdat je er blijft drijven door de grote aanwezigheid van zout en mineralen in het water. Maar... nu konden we dat zelf ook eens ervaren. En het was echt een unieke ervaring, moeilijk om met woorden te beschrijven. In het water gaan was nog het moeilijkst, want de bodem van de zee is vooral modder, waar je soms tot boven de knie kan inzakken. Maar eens daar voorbij is het genieten. Je doet alsof je op je wil gaan zitten, laat de voeten van de bodem en... floep, de voeten komen automatisch boven water. GEWELDIG!! De gids had ook enkele kranten meegebracht zodat de traditionele foto (drijven op de zee met een krant in de hand) genomen kon worden. Bijna iedereen van de groep ging mee in het water en genoot dan ook van deze ongelooflijke afsluiter van onze vakantie. Er waren er zelfs die dachten dat ze op het water konden lopen, maar moesten vaststellen dat dit enkel voor mensen met meer ervaring was weggelegd. Ze hielden het dan maar met pootje baden en offerden zich op om foto's te nemen. ☺

Morgen kunnen we een beetje langer slapen, valiezen pakken en ... Belgium here we come!

Zondag 4 december 2011